

**UCHWAŁA NR XII/122/2019
RADY MIASTA I GMINY WRONKI**

z dnia 26 września 2019 r.

**w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Miejsko-Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej we
Wronkach**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 w zw. z art. 18b ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r., poz. 506 ze zm.) oraz art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm.) Rada Miasta i Gminy Wronki uchwala, co następuje:

§ 1. Uznaje się za niezasadne ponowne skargi mieszkańca gminy Wronki: z dnia 05 września 2019 r. oraz z dnia 09 września 2019 r. dotyczące funkcjonowania Miejsko-Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wronkach, w tym rzekomego zaniedbania i sugerowanego nienależytego wykonywania zadań z zakresu pomocy społecznej przez Zastępcę Dyrektora i pracownika tej jednostki.

§ 2. Uzasadnienie faktyczne i prawne rozpatrzenia skargi stanowi załącznik do uchwały.

§ 3. Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Miasta i Gminy Wronki do zawiadomienia skarżącego o sposobie załatwienia skargi.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

przekracza kryterium dochodowe, w celu zaspokojenia niezbędnej potrzeby bytowej. Takie właśnie świadczenia były skarżącemu w tym roku wielokrotnie przyznawane.

Podkreślić ponownie należy, że **celem pomocy społecznej nie jest zaspokajanie wszystkich zgłaszanych potrzeb oraz spełnianie żądań i oczekiwań**, a zasiłek celowy jest świadczeniem uznaniowym, a nie obowiązkowym (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 25 kwietnia 2019 r. sygn. akt: IV SA/Wr 62/19).

Rolą pomocy społecznej nie jest stałe dostarczanie obywatelom środków utrzymania ani pokrywanie wszelkich wydatków przez nich ponoszonych. O tym, czy i w jakim rozmiarze zasiłek celowy zostanie przyznany decyduje MGOPS kierując się ogólnymi zasadami przyznawania pomocy społecznej, wyrażonymi w przepisach ustawy o pomocy społecznej, (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2019 r. sygn. akt: II SA/Sz 424/19).

Przepis art. 41 ustawy o pomocy społecznej nie może prowadzić do powstania sytuacji, w której wnioskodawca uczyni z pomocy społecznej swoje stałe źródło utrzymania. Interpretacja taka byłaby niedopuszczalna jako sprzeczna z intencją ustawodawcy, a zwłaszcza z ustanowioną w art. 2 ustawy zasadą pomocniczości (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 sierpnia 2019 r. sygn. akt: I OSK 4406/18)

Ośrodki pomocy społecznej dysponują ograniczonymi środkami finansowymi, a posiadane fundusze muszą być rozdzielane pomiędzy wszystkie osoby wymagające wsparcia. Wymaga to oceny nie tylko niezbędnych potrzeb życiowych osób uprawnionych do tych świadczeń, ale także własnych środków finansowych. **Organy pomocy społecznej są zatem upoważnione do limitowania rozmiaru przyznawanych świadczeń z uwagi na ograniczone środki finansowe, a posiadane fundusze muszą rozdzielać pomiędzy stale rosnącą liczbą osób wymagających wsparcia.** Obowiązkiem organu jest zatem rozważenie interesu publicznego przejawiającego się jako **obowiązek właściwego rozdzielania posiadanych środków, tak by zrealizować wsparcie dla wszystkich potrzebujących, a nie stale i wyłącznie jednego wnioskodawcy** (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 7 czerwca 2019 r. sygn. akt: III SA/Kr 346/19).

Interpretacja przepisów art. 41 pkt 1 ustawy o pomocy społecznej nie może prowadzić do wniosku o dopuszczalności uczynienia z pomocy społecznej stałego źródła utrzymania. Interpretacja taka byłaby niedopuszczalna jako całkowicie sprzeczna z intencją ustawodawcy, a zwłaszcza z ustanowioną w art. 2 ust. 1 ustawy zasadą pomocniczości. Stąd też **organy mogą odmówić udzielenia pomocy na potrzeby zgłaszane regularnie** (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 31 stycznia 2019 r. sygn. akt: II SA/Rz 1213/18).

Organy pomocy społecznej nie mają obowiązku przyznania świadczenia w wysokości uznanej przez stronę za odpowiednią, w celu dostarczania jej środków utrzymania. Z art. 2, art. 3 ustawy o pomocy społecznej wynika, że celem pomocy społecznej jest jedynie pomoc i wspieranie rodzin w przezwyciężeniu trudnej sytuacji życiowej i zaspokojeniu ich niezbędnych potrzeb oraz zapobieganie ich popadnięciu w trudną sytuację życiową poprzez podejmowanie działań zmierzających do życiowego usamodzielnienia się rodzin, **a nie do zapewnienia im dożywotniego utrzymania bądź podwyższenia istniejącego niskiego dochodu** (wyrok WSA w Warszawie z dn. 22 stycznia 2008 r. w sprawie I SA/Wa 1820/07).

Pomocy społecznej nie można traktować jako stałego źródła dochodów. Rolą pomocy społecznej nie jest stałe dostarczanie obywatelom środków utrzymania ani pokrywanie wszelkich wydatków przez nich ponoszonych. Przyznanie świadczenia w postaci zasiłku celowego ma charakter uznaniowy. Potrzeby osób i rodzin korzystających z pomocy mogą zostać uwzględnione, jeżeli odpowiadają celom i mieszczą się w możliwościach pomocy społecznej (art. 3 ust. 4). Oznacza to, że **organ rozpatrując dany wniosek ocenia indywidualne potrzeby wnioskodawcy w kontekście jego sytuacji życiowej i materialnej z uwzględnieniem jednak ilości posiadanych środków pieniężnych, ilości osób potrzebujących i hierarchii zgłaszanych potrzeb innych osób.** Bezsprzecznym jest, że **przyznana konkretna pomoc musi mieć pokrycie w środkach finansowych MGOPS**, gdyż w przeciwnym wypadku nie mogłaby zostać faktycznie zrealizowana. Nie ulega także wątpliwości, że **organy pomocy społecznej nie są w stanie zabezpieczyć wszystkich potrzeb osób ubiegających się o pomoc, jak również udzielać świadczeń w oczekiwanej przez te osoby wysokości.** Dlatego też nawet w sytuacji, gdy istnieją podstawy do udzielenia pomocy osoba uprawniona musi liczyć się z tym, że **organ może odmówić przyznania jej żądanego świadczenia uznaniowego**, albo że zostanie ono przyznane w rozmiarze innym od tego, jaki został określony we wniosku, (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 4 kwietnia 2019 r. sygn. akt: II SA/Sz 212/19).

Uzasadnienie

Stosownie do art. 229 pkt 3 ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego organem właściwym do rozpoznania skargi dotyczącej zadań i działalności kierowników gminnych jednostek organizacyjnych jest rada gminy. Rozpatrywana skarga dotyczy działalności Miejsko-Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wronkach, w tym Zastępcy Dyrektora i pracowników tej jednostki, wobec czego do jej rozpoznania właściwy jest organ stanowiący gminy.

W ocenie Komisji Skarg, Wniosków i Petycji Rady Miasta i Gminy Wronki przedmiotowa skarga jest niezasadna.

Po dokonaniu analizy stanu faktycznego i prawnego sprawy, Rada Miasta i Gminy Wronki uznaje skargę za niezasadną z przyczyn opisanych w załączniku do niniejszej uchwały.